

Євген Паперний – актор театру і кіно, народний артист України (1992). Закінчив театральне училище ім. Б.Щукіна. Працював артистом Київського російського драматичного театру ім. Лесі Українки. Знявся у фільмах «Пробивна людина», «Поїзд особливого призначення», «Ніч коротка», «Мамо, рідна, любима», «Карпатське золото», «Вперед, за скарбами гетьмана!», «Геллі і Нок», «Лялька», «Запороги», «Криза».

Євген Паперний: «Потрібен сучасний романтичний герой»

Розмову з Євгеном Паперним під час його перебування на Буковині веде Григорій Заславець

– *Пане Євгене, минуло вже 17 років Незалежності України, а на театральній сцені – ані столичній, ані провінційній – так і не з'явився образ нашого сучасника, хоча ми пам'ятаємо цілу галерею яскравих романтичних героїв радянської драматургії. Чому так затягнувся цей творчий пошук?*

– На мій погляд, сталося це через певну невизначеність загальної політичної ситуації в країні. Від героїв радянської пори ми відмовилися, а підґрунтя для створення людини нового типу так і не створили.

Найболючіше це відбивається на молодому поколінні, яке, не маючи позитивного прикладу для наслідування, іноді бере за взірць героїв американських бойовиків, або, що ще гірше, – героїв російських серіалів на кшталт сумнозвісної «Бригади».

Романтичний сучасний герой потрібен нам всім і, можливо, зі стабілізацією політичного й економічного життя в країні він таки з'явиться завдяки зусиллям передусім молодих драматургів і сценаристів.

– *Чому, на вашу думку, в Україні (на відміну від Росії) ледь животіє національний кінематограф і майже немає багасерійних телесеріалів? А якщо відсутнє державне фінансування, чому не з'являється приватний інвестор, адже в усьому світі ця галузь прибуткова?*

– У цілому світі, й насамперед США та Росії – так, але не в нас. Українським олігархам вигідніше вкладати гроші в розвиток футболу, аніж у національну культуру. Тому нині абсолютну більшість українських кіно- і телепроектів фінансують російські продюсери. А сказано: хто платить гроші, той замовляє музику. Тож не треба дивуватися, що

і в нечисленних вітчизняних стрічках головні ролі виконують переважно російські актори, обличчя яких уже обкатані в численних російських серіалах.

На пристойне державне фінансування годі й сподіватися, оскільки дотепер так звані державні замовлення забезпечувалися лише на 20 відсотків, а на подальше продовження роботи над проектом чиновники рекомендували митцям самим шукати спонсорські гроші.

Оскільки кінострічки і телесеріали перетворилися таким чином з творів мистецтва на банальні комерційні проекти, метою яких є отримання не творчих, а фінансових здобутків, режисери-постановники не хочуть ризикувати власним добробутом і беруть у роботу не сценарії із сучасного багатопроblemного життя, а порожні мелодрами, середньовічні комедії і навіть сюжети з давньої історії людства. Діють вони зазвичай безпрограшно, але і в підсвідомості глядача довго не затримуються.

Хочу додати, що в такій невтішній ситуації, на відміну від радянських часів, українському акторові майже повністю закрито вихід на російську кіно- і телеіндустрію. Там вистачає своїх акторів, і лише одиницям – Б.Ступці, А.Роговцевій, О.Горбунову – вдається світитися на російському кіноекрані. Всім іншим зась. Про можливості, які розкриває перед актором Голлівуд, можна хіба що мріяти.

І все це дуже прикро, оскільки творчий потенціал багатьох українських акторів – і столичних, і периферійних – величезний.

Вихід із цієї складної ситуації я бачу передусім у збільшенні фінансування кіногалузі України державою. А вдалий прибутковий прокат нових вітчизняних стрічок у кінотеатрах посприяє, своєю чергою, спрямуванню у цю галузь фінансових потоків приватного бізнесу.

Чернівці